

Sentencja

- 1) Podpozycję 0207 12 90 załącznika I do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3846/87 z dnia 17 grudnia 1987 r. ustanawiającego nomenklaturę produktów rolnych do celów refundacji wywozowych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2091/2005 z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie publikacji na 2006 r. nomenklatury produktów rolnych do celów refundacji wywozowych, należy interpretować w ten sposób, że objęta jej zakresem tusza drobiowa musi być całkowicie wypatroszona, tak że niekorzystne jest dla celów klasyfikacji taryfowej, jeśli tusza po procesie maszynowego patroszenia nadal nie jest pozbawiona na przykład części jelit albo tchawicy.
- 2) Kod produktu 0207 1 2 90 9990 załącznika I do rozporządzenia nr 3846/87, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2765/1999 z dnia 16 grudnia 1999 r., należy interpretować w ten sposób, że termin „zmienny skład” w rozumieniu tego kodu cechuje się tym, że dozwolona jest obecność w sumie do czterech spośród wymienionych w nim podrobów, pojedynczo lub w większej liczbie.
- 3) Podpozycję 0207 12 10 załącznika I do rozporządzenia nr 3846/87, zmienionego rozporządzeniem nr 2765/1999, należy interpretować w ten sposób, że podpozycja ta nie obejmuje tusz drobiowych, w których jeden z wymienionych w niej rodzajów podrobów, a mianowicie szyja, serce, wątróbka i żołądek, jest zawarty w większej ilości.
- 4) Wykładni podpozycji 0207 12 10 załącznika I do rozporządzenia nr 3846/87, zmienionego rozporządzeniem nr 2765/1999, należy dokonywać w ten sposób, że do celów klasyfikacji do refundacji wywozowej tusza drobiowa, na której po maszynowym procesie skubania pozostały jeszcze małe lotki, pióra, końcówki piór i pióra włosowate, objęta jest tą podpozycją, pod warunkiem że te resztki piór są zgodne z cechą kurczaka gotowego do pieczenia o solidnej i właściwej jakości handlowej.
- 5) Kod produktu 0207 1 2 90 9990 załącznika I do rozporządzenia nr 3846/87, zmienionego rozporządzeniem nr 2765/1999, należy interpretować w ten sposób, że tusza drobiowa, w której nie usunięto jeszcze z szyi tchawicy, nie jest objęta tym kodem produktu.
- 6) Przy kontroli celnej, czy wywożone produkty odpowiadają pozycji taryfowej podanej w zgłoszeniu wywozowym, wyniki częściowej rewizji zgłoszonych towarów są reprezentatywne dla całości towarów objętych tym zgłoszeniem zgodnie z art. 70 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny. Nie można przyjąć tolerancji błędu pozwalającej uznać, że pojedynczy odmienny produkt nie wpływa negatywnie na możliwość uzyskania refundacji.

(¹) Dz.U. C 209 z 31.7.2010.
Dz.U. C 274 z 9.10.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresní soud v Chebu — Republika Czeska) — Hypoteční banka a.s. przeciwko Udonowi Mike'owi Lindnerowi

(Sprawa C-327/10) (¹)

(Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Umowa kredytu na zakup nieruchomości zawarta przez konsumenta mającego obywatelstwo jednego z państw członkowskich z bankiem mającym siedzibę w innym państwie członkowskim — Ustawodawstwo państwa członkowskiego pozwalające pozwać przed sąd tego państwa konsumenta, którego rzeczywiste miejsce zamieszkania nie jest znane)

(2012/C 25/19)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Okresní soud v Chebu

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hypoteční banka a.s.

Strona pozwana: Udo Mike Lindner

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Okresní soud v Chebu — Wykładnia art. 81 TFUE, art. 16 ust. 2, art. 17 pkt 3 i art. 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1), a także art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Właściwość w odniesieniu do umowy kredytu na zakup nieruchomości zawartej przez konsumenta mającego obywatelstwo jednego z państw członkowskich z bankiem mającym siedzibę w innym państwie członkowskim — Ustawodawstwo państwa członkowskiego pozwalające pozwać przed sąd tego państwa konsumenta, którego miejsce zamieszkania nie jest znane

Sentencja

1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że zastosowanie ustanowionych w nim zasad określania jurysdykcji wymaga, by spór przed sądem jednego z państw członkowskich, do którego wniesiono pozew, powodował powstanie kwestii określenia międzynarodowej jurysdykcji tego sądu. Sytuacja taka występuje w wypadku tego rodzaju jak w sprawie przed sądem krajowym, gdy do sądu jednego z państw członkowskich wniesiono pozew przeciwko obywatelowi innego państwa członkowskiego, którego miejsce zamieszkania nie jest temu sądowi znane.

2) Rozporządzenie nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że

— w sytuacji tego rodzaju jak w sprawie przed sądem krajowym, w której konsument będący stroną umowy długoterminowego kredytu hipotecznego przewidującej obowiązek poinformowania drugiej strony o każdej zmianie adresu opuszcza miejsce zamieszkania przed wniesieniem przeciwko niemu pozwu w związku z naruszeniem obowiązków umownych, sąd państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się ostatnie znane miejsce zamieszkania tego konsumenta, jest właściwy na podstawie art. 16 ust. 2 rozporządzenia do rozpoznania owego pozwu, jeżeli nie jest w stanie ustalić zgodnie z art. 59 rozporządzenia aktualnego miejsca zamieszkania pozwanego ani też nie ma dowodów pozwalających uznać, że pozwany zamieszkuje w rzeczywistości poza terytorium Unii Europejskiej;

— rozporządzenie to nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu wewnętrznego prawa procesowego państwa członkowskiego pozwalającego, w celu uniknięcia sytuacji, w której powód zostanie pozbawiony dostępu do wymiaru sprawiedliwości ze względu na brak możliwości ustalenia miejsca zamieszkania pozwanego, prowadzić postępowanie przeciwko osobie, której miejsce zamieszkania nie jest znane bez jej obecności, pod warunkiem że sąd rozpatrujący sprawę upewnił się, iż podjęto wszelkie poszukiwania, jakich wymaga zasada staranności i dobrej wiary, w celu odnalezienia pozwanego.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Łotwa) — Norma-A SIA, Dekom SIA przeciwko Latgales plānošanas reģions, wstępującej w prawa Ludzas novada dome

(Sprawa C-348/10) (¹)

(Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/17/WE — Artykuł 1 ust. 3 lit. b) — Dyrektywa 92/13/EWG — Artykuł 2d ust. 1 lit. b) — Pojęcie „koncesja na usługi” — Świadczenie autobusowych usług transportu publicznego — Prawo do gospodarczego wykorzystania usług i wypłata usługodawcy rekompensaty za straty — Ryzyko związane z wykorzystaniem ograniczone na podstawie prawa krajowego i umowy — Procedury odwoławcze w dziedzinie udzielenia zamówienia — Bezpośrednie zastosowanie art. 2d ust. 1 lit. b) dyrektywy 92/13/EWG do umów zawartych przed upływem terminu na transpozycję dyrektywy 2007/66/WE)

(2012/C 25/20)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Norma-A SIA, Dekom SIA

Strona pozwana: Latgales plānošanas reģions, wstępująca w prawa Ludzas novada dome

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — wykładnia art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. L 134, s. 1) i art. 2d ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 76, s. 14), zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającą dyrektywę Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych (Dz.U. L 335, s. 31) — Pojęcie koncesji na świadczenie usług — Umowa przewidująca świadczenie autobusowych usług transportu publicznego ze świadczeniem wzajemnym w postaci prawa do gospodarczego wykorzystania usług oraz wypłatą przez organ zamawiający na rzecz świadczącego rekompensaty za straty związane ze świadczeniem usług, przy czym ryzyko związane z wykonywaniem tych usług jest ograniczone zgodnie z prawem krajowym i tą umową — Procedury odwoławcze w dziedzinie udzielania zamówień publicznych — Skarga o stwierdzenie nieważności umowy koncesyjnej — Możliwość bezpośredniego stosowania na Łotwie art. 2d ust. 1 lit. b) dyrektywy 92/13/EWG do zamówień publicznych udzielonych przed terminem transpozycji dyrektywy 2007/66/WE

Sentencja

1) Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych powinna być interpretowana w ten sposób, że „zamówieniem na usługi” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. d) tej dyrektywy jest umowa, przez którą kontrahent na podstawie przepisów prawa publicznego i klauzul umownych regulujących świadczenie usług nie przejmuje znacznej części ryzyka, które ponosi organ zamawiający. Do sądu krajowego należy ocena, czy sporna w postępowaniu przed nim transakcja powinna zostać zaklasyfikowana jako koncesja na usługi lub jako zamówienie publiczne na usługi, z uwzględnieniem wszystkich charakterystycznych cech rzeczonyj transakcji.

2) Artykuł 2d ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu